

Er is er één...

Ravi staart naar het zilverkleurige pakje, dat midden op de eettafel ligt. Het is met veel aandacht ingepakt. Dat ziet hij aan de kaarsrechte vouwen en de vrolijke linten. Zijn hart bonst en zijn mond is droog. Zou het dit keer dan eindelijk...?

‘Er is er één jarig, hoera, hoera, dat kun je wel zien, dat is Raaf...’ Zijn moeder straalt. ‘Alsjeblieft, lieverd!’ Ze zet een bord voor zijn neus. Een taartje? Als ontbijt? Nee, het is een dikke stapel boterhammen, in een cirkel gesneden en belegd met allerlei zoetigheid. Met een kaarsje erbovenop.

Hij kijkt even naar de lege stoel rechts van hem. De stoel waar vroeger zijn vader altijd zat. Dan blaast hij het kaarsje uit. ‘Dat ziet er heerlijk uit, mam!’ Het pakje schreeuwt erom opengemaakt te worden. Zijn moeder geeft hem een klapzoen op zijn voorhoofd. Als ze even niet kijkt, veegt hij snel zijn hoofd af met zijn mouw.

Ze schuift het pakje zijn kant op. ‘Toe maar.’

Het pakje is licht. Veel lichter dan je zou denken. Net zo licht als hij hoopt. Dit is het! Hij voelt het aan alles.

Sneller dan het licht rukt hij het papier eraf en opent het witte doosje dat eronder vandaan komt. Daar, op een bedje van zwart karton, liggen twee kaartjes. Ravi graait ze uit de doos en houdt ze voor zijn neus. Het zijn twee kaartjes voor een voetbalwedstrijd van het Nederlands elftal. De teleurstelling raakt hem in zijn maag, als een verkeerd gevallen gehaktbal. Hij kijkt nog een keer naar de kaartjes en smijt ze dan op zijn bord.

‘Ben je er niet blij mee?’ vraagt zijn moeder.

Ravi slikt en knikt. Hij eet een stuk boterhamtaart en gaat naar zijn kamer. Daar klemt hij zijn kaken op elkaar. Zijn moeder moet een vermogen voor die kaartjes hebben betaald, terwijl ze eigenlijk niets kan missen. Maar het is niet wat hij heeft gevraagd! Voetbal is best leuk, maar naar Aquapark Atlantis wil hij tien keer liever! Was hij maar net zo goed als zijn vader, de grote goochelaar Darius Rex. Die zou de tickets met één vliegensvlugge beweging omtoveren in zwembadkaartjes.

Ravi rent naar school, langs de spoorlijn, en snijdt af door het parkje. Zijn ogen tranen. Door de wind, natuurlijk. Dat komt echt niet door de teleurstelling of zo. Hij snapt het gewoon niet. ‘Aquapark Atlantis, nee liefje, dat is zó duur,’ zegt zijn moeder altijd. Maar hij heeft het uitgezocht. Kaartjes voor Atlantis zijn zeker de helft goedkoper dan kaartjes voor zo’n voetbalwedstrijd! En hij heeft zijn moeder al minstens twintig keer gezegd dat hij het áller-állerliefste van de héle wereld voor zijn verjaardag naar Atlantis zou willen. Twintig keer, alleen al deze maand. En vorige maand ook zeker twintig keer. En de maand daarvoor misschien wel dertig. Waarom luistert ze niet? Heeft ze iets tegen Atlantis? Bijna alle kinderen uit zijn klas zijn er weleens geweest met hun ouders, sommigen hebben zelfs een abonnement. Hoe raar is het dat het grootste subtropische zwemparadijs van het hele land zowat in je achtertuin ligt, en dat je er nog nóóit bent geweest? Heel diep in zijn binnenste rommelt iets. Het is de stem die hij al jaren zachtjes hoort fluisteren. De stem die zegt dat hij naar Atlantis moet. Dat daar iets bijzonders op hem wacht. Zodra hij door de poort van het schoolplein loopt, besluit Ravi dat hij naar Aquapark Atlantis gaat. Of zijn moeder het nou goedvindt of niet.

‘Waar was je nou vanochtend?’ Jamila gooit haar tas op haar tafeltje aan de andere kant van het lokaal en stormt op Ravi af. Haar rode krullen dansen wild om haar hoofd. ‘Dat je jarig bent, betekent niet dat je me zomaar kunt laten zitten. Ik heb voor niks op de hoek staan wachten!’

Ravi zucht. ‘Sorry, ik was er niet helemaal bij vanochtend...’

Jamila kijkt hem vol verwachting aan, terwijl ze hem bijna fijnknijpt. ‘Omdat je zo blij bent dat je eindelijk kaartjes voor Atlantis hebt gekregen?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Voetbal. Kaartjes voor Nederland-Duitsland.’

‘Nog veel toffer!’ roept Jamila. ‘Weet je al wie je meeneemt? Toch wel je lievelingsbuurmeisje?’ Ze glimlacht overdreven lief.

Meester Han schraapt zijn keel en Jamila loopt snel terug naar haar plaats. Ze mag die voetbalkaarten hebben, denkt Ravi.

‘Van harte, Ravi,’ zegt de meester. ‘Weet je dat het wetenschappelijk bewezen is dat mensen die meer verjaardagen vieren ouder worden?’ Een paar kinderen grinniken om dit grapje, dat hij bij elke jarige maakt. De meester laat de klas voor hem zingen. Dat hoort zo, ook al weet Ravi zeker dat niemand het fijn vindt om zo in het middelpunt te staan. Na het verjaardagslied staart de hele klas hem aan. Dat is nog ongemakkelijker dan het zingen. Vlug trekt hij twee zakken lolly’s uit zijn schooltas en holt de klas door om ze uit te delen. De afgelopen maanden kon hij alleen maar over Atlantis praten, en hij heeft aan iedereen verteld dat hij kaartjes heeft gevraagd. Als nu maar niemand vraagt of hij ze ook echt heeft gekregen...

Gelukkig, de meester begint met de rekenles en Ravi heeft geen tijd meer om na te denken. Hij is geen ster op school, maar rekenen is zijn lievelingsvak. Cijfers zijn cijfers. Lekker voorspelbaar. Daar houdt hij van. Zijn bril

is naar het puntje van zijn neus gegleden. Met zijn wijsvinger duwt hij hem weer terug. Irritant.

‘Psst! Jampot!’

Ravi kijkt opzij.

‘Wat heb jij bij 3a?’ Colin wijst naar zijn schrift.

Maak lekker zelf je rekenwerk, denkt Ravi, maar dat durft hij niet te zeggen. Dus mompelt hij: ‘Niks.’

Colin fronst. ‘Bedankt voor niks, brilsmurf!’ Hij draait zich om.

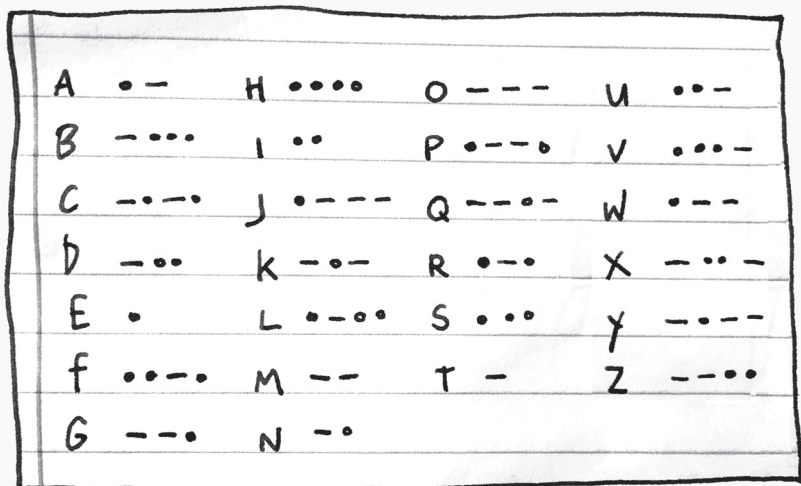
Ravi heeft niet eens gelogen. Het antwoord op de vraag $190 - 2850/15$ is 0. Nul. Niks dus. Serieus: brilsmurf? Verzin eens iets nieuws, denkt Ravi. Zijn klasgenoten blinken niet uit in het verzinnen van originele scheldnamen. Brilsmurf, brillie of jampot. Dat is het wel zo’n beetje. Niet leuk, maar hij kan het hebben. In de verte hoort Ravi

Jamila haar keel schrapen. Dat is hun teken. Ze tikt met haar potlood op tafel. Af en toe heel snel, dan weer houdt ze haar potlood even stil. Thuis, boven zijn bureau, hangt een briefje met het morsealfabet.

Toen ze nog geen mobieltjes hadden, gebruikten Ravi en Jamila elke avond hun zaklampen om berichten naar elkaar te seinen. Vanuit zijn slaapkamerraam, schuin tegenover dat van Jamila, stuurde Ravi lange en korte lichtflitsen: morsecode. In een bepaalde volgorde staan die flitsen voor een letter. Zo konden ze urenlang kletsen, zonder dat hun ouders het doorhadden. In het begin moest Ravi elk signaal opzoeken op het briefje boven zijn bureau, maar dat briefje heeft hij al jaren niet meer nodig. Het werkt niet alleen met lichtflitsen, maar ook met geluid. Zoals tikjes op de tafel. Ravi weet precies wat Jamila nu in morsecode tegen hem zegt: 'Niet op reageren.'

Ravi knikt. Met vlugge tikjes antwoordt hij: 'Doe ik niet. Colin is zo'n ei. Hij heeft zelf een bril nodig, anders zou hij nooit met zo'n kapsel de deur uitgaan.'

Jamila giechelt.

A	· -	H	· · · ·	O	- - -	U	· · -
B	- · · ·	I	· ·	P	· - - ·	V	· · · -
C	- · - ·	J	· - - -	Q	- - - ·	W	· - -
D	- · ·	K	- · -	R	· - ·	X	- · · -
E	·	L	· - - ·	S	· · ·	Y	- - - -
F	· · - ·	M	- -	T	-	Z	- - - ·
G	- - ·	N	- ·				

Na de laatste bel loopt Jamila met hem mee naar huis. 'Wat eten we eigenlijk?' vraagt ze.

Op zijn verjaardag mag hij altijd kiezen wat ze eten, en van zijn moeder mag er dan iemand mee-eten. Dat is altijd Jamila, al zo lang hij zich kan herinneren.

Terwijl ze samen langs de spoorlijn lopen, kijkt Jamila hem de hele tijd aan. Ravi krijgt er de kriebels van. Hij geeft haar een por.

'Staar niet zo naar me!'

Ze lacht. 'Je ziet er anders uit,' zegt ze. 'Je lijkt groter.'

Wat een onzin! Ravi kijkt naar de grond. Die lijkt niet verder weg dan gisteren. Nog steeds veel te dichtbij dus. Hij duwt zijn bril iets hoger op zijn neus en schudt frosend zijn hoofd. Maar

toch is het waar. Hij is niet groter, maar hij voelt zich wel groter. Ouder. Prima in staat om zelf keuzes te maken. 'Jamil, we gaan samen naar Aquapark Atlantis.'

'Wat? Nu?' vraagt Jamila. 'Je hebt die kaartjes toch niet gekregen?'

'Nee, maar ik heb besloten dat ik me daar niets meer van aantrek. We gaan gewoon. Samen. Als ik mijn spaarpot omkeer, heb ik vast genoeg voor twee kaartjes!'

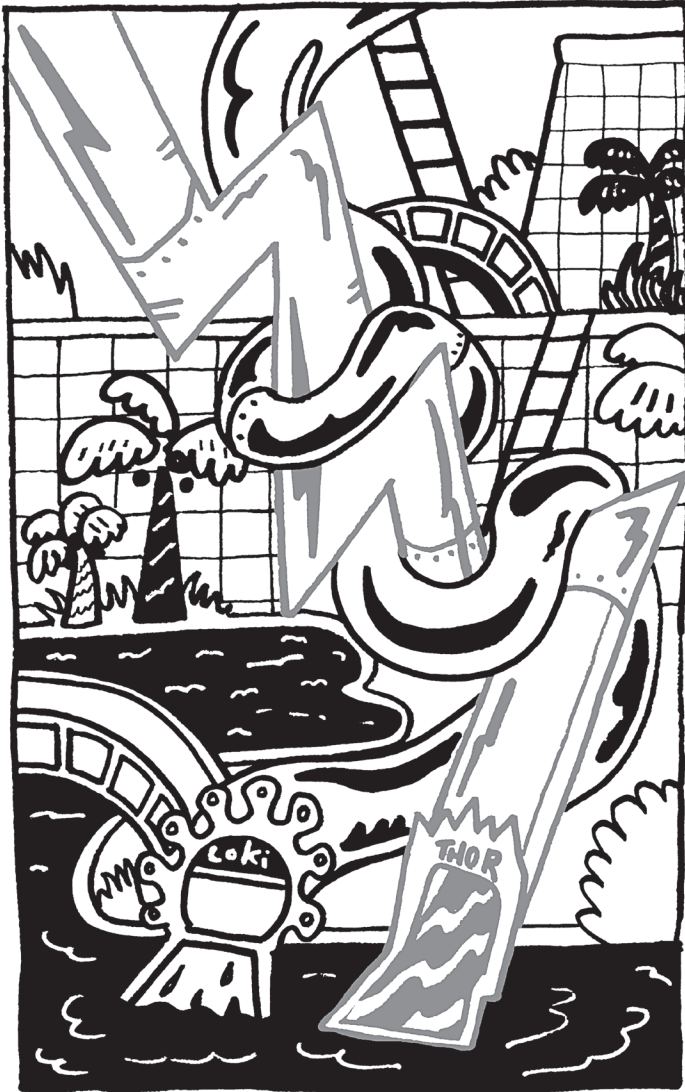
‘Cool idee, Raaf! Maar hoe wil je dat aanpakken? Jij weet toch alles van Atlantis?’ En met een overdreven enthousiaste stem zegt ze: ‘Kom naar Aquapark Atlantis, waar legendes tot leven komen. Dompel je onder in onze verborgen wereld vol glijbanen en betoverende zwembaden! Kinderen zijn van harte welkom, onder begeleiding van een *volwassene*.’ Bij het laatste woord, dat ze hard uitspreekt, trekt ze haar wenkbrauwen op.

‘Jahaaa Jamil, ik heb die reclame ook al vijftientigduizend keer gezien. Ik weet dat er altijd een volwassene mee naar binnen moet. Daar moeten we nog even een slimme oplossing voor bedenken.’

Ze snuift. ‘Tuurlijk joh! Maar ben je niet bang voor het spook van Atlantis?’

Ravi lacht. ‘Geloof je daar echt in, Jamil?’ Als zijn klasgenoten opscheppen over hun bezoekjes aan het waterpark, zeggen ze ook allemaal dat ze het spook hebben gezien. Het ene verhaal is nog griezeliger dan het andere. ‘Hij zat in een glijbaan achter me aan en trok aan mijn haar,’ zei Noëlle een keer. En Colin vertelde: ‘Het spook maakte extreem hoge golven en iedereen werd op de kant gesmeten.’ Onzin natuurlijk, Ravi gelooft er niets van. Allemaal fantasieverhalen, om te kunnen opscheppen in de klas.

Loki

Nooit saai

‘Nee joh, heb jij deze nog steeds?’ Jamila strijkt over Ravi’s boerderijdieren-dekbed.

Ongemakkelijk mompelt hij: ‘Hm-hm.’

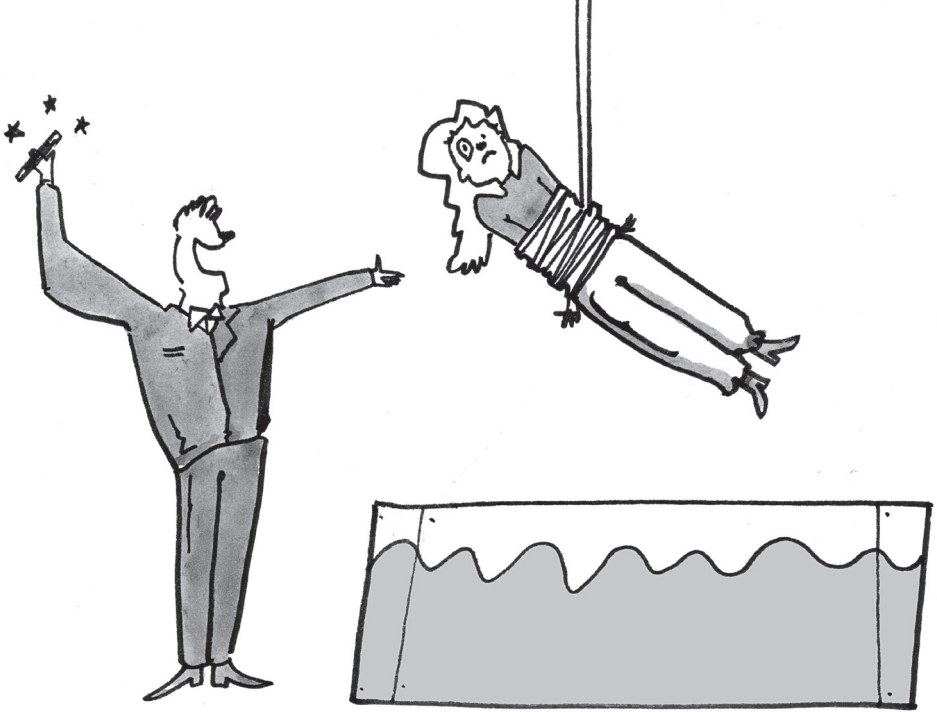
‘Supercool! Ik weet nog dat we er altijd samen onder sliepen als ik kwam logeren.’

Ravi ontspant zich. Bij Jamila kan hij zichzelf zijn.

Ze ploffen neer op het bed, tussen de lammetjes en de varkentjes. De verwarming tikt en borrelt. Boven hun hoofd hangt een hoge hoed te glanzen aan een haakje. Die hoed behoorde ooit toe aan de grote Darius Rex. ‘Heb je die truc nu al gekraakt?’ vraagt Jamila.

Ravi schudt zijn hoofd. ‘Het is heel ingewikkeld, hoor!’ Hij wijst naar een plank vol stoffige goochelboeken in de kast. Die zijn allemaal van zijn vader geweest. ‘Ergens in die boeken moet een antwoord te vinden zijn.’ Ravi is er wel honderd keer in begonnen, maar na twee minuten beginnen de

letters te dansen en gaat zijn fantasie met hem op de loop. Het zijn honderden, nee, wel duizenden pagina's met saaie teksten. Daar is zijn brein gewoon niet voor gemaakt. En dus zoekt hij zich suf op internet. Kijkt hij ontelbare video's van goochelaars die hun geheimen verklappen. Maar niemand kent De Waterwissel, de truc waarmee zijn vader wereldberoemd werd. Darius Rex liet zijn assistente boven een watertank bungelen, vastgebonden met touwen, handboeien én kettingen. Ineens was er een knal en een fliets. En nadat de rook was weggetrokken, hing daar niet de assistente, maar zijn vader zelf. Helemaal droog. Wat Ravi vooral dwarszit, is dat zijn vader hem lang geleden zijn geheim heeft verteld. Toen was Ravi nog een kleuter, en lekker aan het spelen met zijn Lego. Het verhaal van zijn vader vond hij niet interessant, dus hij had maar half geluisterd. En nu is hij het vergeten. Het grote geheim van zijn vader, waar hij zo vaak over piekert. Maar niet nu, niet vandaag.

‘Ik heb Marsen!’ Ravi haalt twee chocoladerepen uit zijn nachtkastje.

Jamila steekt haar hand uit om er een te pakken, maar trekt hem dan toch terug. ‘Ik heb eigenlijk geen honger.’

Verdacht! Ze heeft letterlijk áltijd honger. ‘Wat is er?’ vraagt Ravi. Hij ziet rode vlekken opkomen in Jamila’s nek.

Jamila staat op en loopt naar het raam. Ravi weet precies wat ze ziet, ook al staat hij niet naast haar. Vlak boven het dak van meneer Swinkels, zijn overbuurman, zie je nog net een kleine, glazen bolling. Het is het topje van de koepel van Atlantis.

Jamila aarzelt. ‘Ik... Ik... Mijn tante Adora heeft beloofd om mij volgende week mee te nemen naar Atlantis. Ze heeft twee kaartjes gewonnen.’

‘Dat is perfect!’ jubelt Ravi. ‘Dan koop ik er toch een kaartje bij? Dan ga ik mee!’ Hij neemt een grote hap van zijn Mars en gaat naast haar staan.

Met een zuur gezicht haalt Jamila haar schouders op. ‘Dat heb ik ook meteen voorgesteld, maar mijn moeder zei dat jouw moeder heeft gezegd dat jij daar absoluut niet naartoe mag.’

Ravi’s mond valt open, met Mars erin en al.

‘Ongeluk in de tunnel,’ grapt Jamila, en ze wijst naar de chocoladeprut op zijn tong. Maar Ravi kan er niet om lachen. Dus zijn moeder heeft écht iets tegen Atlantis. Maar wat?

Tijdens het avondeten begint hij er voorzichtig over. ‘Mam? Ben jij ooit in Atlantis geweest?’

Zijn moeder verslikt zich bijna in een stuk frikadel. ‘Ik hou niet zo van zwemmen, dat weet je toch?’ Ze houdt haar hoofd schuin. ‘Je bent toch wel blij met je voetbalkaartjes?’

Ravi wil zijn moeder niet verdrietig maken. ‘Niet blij...’ zegt hij zacht.

Jamila stopt met kauwen en houdt haar adem in.

‘... maar superblij, mam!’ Hij glimlacht naar zijn moeder.

‘Zie je wel.’ Zijn moeder knikt tevreden. ‘Ik dacht wel dat je dat leuker zou vinden!’

Als ze uitgegeten zijn, zegt Jamila: ‘O, ik ben vergeten dat ik nog iets naar mijn tantes moet brengen vanavond.’

Ravi kijkt haar verbaasd aan. ‘Wat...?’

Ze geeft hem een schop onder de tafel en seint in morsecode: SST.

Jamila kijkt Ravi’s moeder aan. ‘Ik weet dat het zijn verjaardag is, maar mag Ravi even meefietsen?’

Zijn moeder knikt. ‘Prima, hoor!’

Ravi en Jamila gaan vaak bij Jamila’s tantes op bezoek. Tante Pleun is groot en warm. Bij haar kun je terecht met al je problemen. Die los je op met kletsen en koekjes, zegt ze altijd. Maar met geklets en koekjes koop je geen kaartjes voor zwembaden. En dus treuzelen Ravi en Jamila na het eten. Ze spelen een spelletje Uno en wachten tot het zeven uur is geweest. Pas dan fietsen ze naar de flat van de tantes. Op doordeweekse avonden werkt tante Pleun bij het tankstation. Dan is tante Adora alleen thuis en dát is de tante die je moet hebben om problemen juist op te zoeken.

Jamila drukt op de bel. ‘Kijk nou wat er aan mijn voordeur hangt!’ klinkt er verbaasd door de intercom. Er klinkt een zoemer en de deur gaat open. ‘Kom gauw boven, jongens!’

Tante Adora is blijven hangen in haar stoute fase, zegt ze altijd. Ze is de coolste tante die er bestaat. Ze moet zo ongeveer even oud zijn als Ravi’s moeder, maar ze gedraagt zich niet zoals andere volwassenen. Haar haar heeft de afgelopen jaren alle kleuren van de regenboog gehad, en vandaag is het paars. Ze omhelst Ravi en Jamila allebei tegelijk en trekt hen naar binnen. Het eerste wat Ravi

opvalt is de enorme herrie in huis. De televisie, de radio én een iPad met een of ander spel schreeuwen door elkaar heen. 'Ik hou niet van alleen zijn,' zegt Adora, terwijl ze de apparaten uitzet. Dan huppelt ze naar de keuken. 'Leuk dat jullie er zijn! Wat willen jullie drinken? Cola, thee, een biertje?' Grijnzend kijkt ze op uit de koelkast. 'Grapje, geen bier natuurlijk voor jullie. Whiskey?'

Ze komt terug met drie glazen limonade. 'Pas op dat tante Pleun niet merkt dat ik jullie dit geef, hoor,' zegt ze. 'Het is magische limonade. Als je het drinkt, komen al je dromen uit!'

Ravi schiet in de lach. Tante Adora zegt altijd van dat soort gekke dingen. Maar dit keer zou het wel heel goed uitkomen.

Jamila denkt blijkbaar hetzelfde. 'Ik heb een wens gedaan voor Ravi,' zegt ze snel. 'En die wens is dat hij mee mag naar het zwembad.'

Adora verstijft. 'Jamil!' zegt ze met grote ogen. 'Je weet toch wat Ravi's moeder...'

'Het is mijn allergrootste wens,' zegt Ravi. 'Als ik kon kiezen tussen een miljoen euro en zwembadkaartjes, koos ik voor het laatste.'

Tante Adora fronsht haar wenkbrauwen. 'Waarom wil je zo graag naar Atlantis?'

Ravi haalt zijn schouders op. Het gevoel dat Atlantis hem roept, dat hij ernaartoe móet, houdt hij liever voor zichzelf. 'Omdat het niet mag, denk ik. Ik woon er bijna naast en ben er als enige nog nooit geweest.'

Adora sluit haar ogen en knikt. 'Dat begrijp ik. Heel goed zelfs. Maar als ik je meeneem, heb ik bonje met je moeder.'

'Weet ik.' Ravi laat zijn hoofd zakken. 'Het is alleen... Het staat al jaren bovenaan mijn verlanglijstje. En dat lijstje is verder helemaal leeg. Dit keer had ik echt gedacht dat het zou lukken.'

Adora kucht. Dan trekt ze haar kin omhoog. ‘Als Jamila en ik volgende week gaan... ga jij gewoon met ons mee! Dat is mijn verjaardagscadeau aan jou.’

‘Maar... zijn moeder dan?’ vraagt Jamila. ‘En tante Pleun?’

‘Het is ons geheim,’ antwoordt Adora met een knipoog. ‘Pleun en zelfs Ravi’s moeder hoeven niet alles te weten. En wensen zijn er om in vervulling te laten gaan, of niet dan?’

